

Homilija nadškofa Alojzija Cvikla v stolnici 18. oktobra 2015

(Podelitev palija, 25-letnica Karitas MB, misijonska nedelja in obletnica posvetitve stolnice)

Spoštovani g. apostolski nuncij v Republiki Sloveniji mons. Juliusz Janusz, dragi sobratje v škofovski službi, predstavniki družbenega življenja, spoštovani predstavniki bratskih Cerkva dragi duhovniki, redovnice, redovniki, dragi bogoslovci, dragi bratje in sestre

Skoraj bo minilo pol leta, odkar sem tukaj v tej stolnici sv. Janeza Krstnika prejel škofovsko posvečenje in sprejel vodenje mariborske nadškofije. Takrat je bila nedelja Jezusa, Dobrega Pastirja. Veliko mi pomeni, da sem začel svoje služenje prav na to nedeljo. Podoba Dobrega Pastirja je ena prvih upodobitev za Jezusa Kristusa. To podobo najdemo na primer že v rimskih katakombah. Tudi današnja slovesnost podelitve palija me znova povezuje z Jezusom - Dobrim Pastirjem. Prejel sem palij, tkanino iz volne. To starodavno znamenje, ki so ga škofje v Rimu nosili že v 4. stoletju, ponazarja »Kristusov jarem«, ki je naložen Gospodovemu služabniku. To znamenje razumem kot vnovično Gospodovo povabilo za zvesto izpolnjevanje Božje volje v službi, ki mi je naložena. Zavedam se, da je to pot za Gospodom, ki človeka presega, a je hkrati tudi pot Božjega Sina, ki pa prinaša odrešenje.

Izročeni palij pa me hkrati spominja na Jezusove besede o izgubljeni ovci. Tisti bolni in slabotni ovci, ki se je zapletla v trnje, in si jo je Jezus, Dobri Pastir, nadel na svoje rame. To je torej znamenje, da smo kot Cerkev vsi skupaj, v prvi vrsti pa škofje in duhovniki, poslani k tistim, ki so zašli, so se izgubili in iščejo pot, ki jih bo vodila v življenje. Koliko je danes ljudi, ki iščejo, ki čutijo osamljenost, ki nosijo v sebi občutek, da jih nihče ne opazi, da jih nihče ne ljubi. Vsem tem želi Jezus Dobri Pastir po nas kristjanih prinesiti Božjo ljubezen in Kristusov mir.

Poslanstvo Cerkve in nas kristjanov je, da smo na poti. Na tej poti želimo biti blizu vsem, ki iskreno iščejo resnico, posebej še vsem, ki na kakršenkoli način trpijo, bodisi duhovno ali materialno. Prvi učitelj na tej poti za nas kristjane je sam Božji Sin. On sam je postal Jagnje, postavil se je na stran tistih, ki so zašli, ki trpijo, ali so porinjeni na rob družbe. Na ta način se nam razodeva, kot pravi Pastir, ko pravi »Jaz sem Dobri Pastir, ki dam življenje za svoje ovce« (prim Jn 10,14 sl.) Pri Jezusu ni v ospredju moč ali želja po oblasti, temveč je v ospredju ljubezen. Tudi mi vsi nismo bili odrešeni po moči, temveč po Božji ljubezni in potrpežljivosti.

Danes, ko mi je položeno na ramena to starodavno znamenje, še bolj čutim svoje poslanstvo, voditi na pašo tja, kjer je pravo dobro za vsakega človeka, k

Bogu, ki edini lahko nasiti našo lakoto in poteši našo žejo. Ob osebnem srečanju z Jezusom, po zakramentih, še posebej v presveti evharistiji, človek začuti, da je na Božjih ramenih, da je Božje usmiljenje neizmerno, da je človek lahko srečen, ker je sprejet in ljubljen od Boga samega.

To je tudi sporočilo današnjega evangelija, ki je zelo jasno: »Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak, da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge«. V tem stavku najdemo najlepšo definicijo, ki jo je Jezus izrekel o sebi. V tem najdemo razlog njegove prihoda na svet in bivanja med nami.

Jezusovi učenci bomo, če bomo delali to, kar je počel on. V Cerkvi je od vsega začetka bila poleg oznanjevanja in liturgije, še tretja veja njenega poslanstva diakonija - služenje. Danes to poslanstvo poznamo pod besedo Karitas, kar pomeni dejavna nesebična ljubezen. Služenje bi ne smeli čutiti kot breme, saj je znamenje našega osebnega odnosa do Boga, je zavest, da smo sad Božje ljubezni in dobrote. Iz te zavesti obdarovanosti se rojeva naš odgovor kot težnja, da tudi mi hočemo posnemati Boga v ljubezni do bratov in sester.

Danes pri tej sveti maši se Bogu zahvaljujemo za 25-letno delovanje Karitas v mariborski nadškofiji in metropoliji. Zato naj bo s tega mesta izrečena danes zahvala vsem, ki vodite Nadškofijsko karitas v Mariboru, Škofijsko karitas v Celju in Murski Soboti. Hvala vsem voditeljem župnijskih Karitas, in seveda zahvala vsem vam dragi sodelavci. V teh 25-letih je Karitas dokazala, da je dorastla situaciji, da je sposobna v vsej iskrenosti in iznajdljivosti soočiti se z tudi z velikimi izzivi v kdaj zelo zahtevnih razmerah. Poslanstvo Karitas je, da na človeka vedno gledala, kot na celoto, v vsem človekovem dostojanstvu in ne samo na njegove materialne potrebe. Dosedanje delo Karitas nam kaže, da ne iščemo le človeka, ki potrebuje obleko, hrano, zdravila. Ob vsem materialnem želimo nuditi tudi svojo bližino, toplino, sočutje, prijazno besedo in vedno nove spodbude za nadaljnjo pot.

V 25. Letih se je stkala mreža dobrote in sočutja. To mrežo želimo z Božjo pomočjo ne samo vzdrževati, ampak jo želimo razširiti. Zato zelo želimo, da bi se v delo in poslanstvo Karitas vključili novi člani. Vsak je dobrodošel, za vsakega je prostor, še posebej vabim vas mlade, da prinesete poslanstvu Karitas svežino in mladostni zagon.

Moč in navdihe pri delu Karitas iščemo v poglobljeni veri, pri sveti daritvi in molitvi. To je pot, da v drugem lahko vedno znova prepoznam dostojanstvo in Bogo-podobnost. Ob tem prinašamo v svet upanje, luč, odrešenje, da bi se tisti,

ki jih pestijo raznovrstne preizkušnje, čutil sprejete, nagovorjene, predvsem pa potrjene v njihovem osebnem dostojanstvu.

Danes, pri tej slovesnosti obhajamo tudi praznik ob obletnici posvetitve naše stolnice. Tolikokrat pri Bogoslužju slišimo pomembno resnico, da smo Božji otroci, da smo ena sama velika družina, Bratje in sestre med seboj! Vedno znova se to na viden način kaže pri obhajanju bogoslužja v naših cerkvah.

Blaženi A.M. Slomšek je 4. septembra 1859 prenesel škofijski sedež iz Št. Andraža v Labodski Dolini na Koroškem v Maribor. S tem dejanjem pa je takratna mestna župnijska cerkev sv. Janeza Krstnika postala škofova cerkev – stolnica. Praznik posvetitve stolnice (19. oktober) pa je hkrati spomin na leto 1890, ko je tedanji lavantinski škof Mihael Napotnik, doma s Tepanjskega vrha, župnija Sl. Konjice, ki je škofijo vodil od l. 1899 do l. 1922, to takrat povsem prenovljeno cerkev ponovno posvetil. Naša stolnica sv. Janeza Krstnika je tudi tesno povezana z našim mariborskim mestom. Že leta 1300 si je mesto za svoj simbol vzelo goloba. Golob je simbol Svetega Duha in je omenjen v dogodku, ko je Janez Krstnik krstil Jezusa v reki Jordan, na začetku Jezusovega Javnega delovanja. Tako simbol goloba povezuje stolnico in mesto Maribor. Verjamem, da ni slučaj, da tako stolnica, kot mesto Maribor praznujeta v teh dneh in skupaj.

Stolnica je naš skupni dom, kjer se srečujemo z Bogom in med seboj, kjer se posvečujemo in postajamo boljši. Tukaj doživljamo, da smo ena sama družina. Stolnica je mati in glava, ali po latinsko - »mater in caput«, vseh cerkva v škofiji. Zato je današnji praznik, praznik za vso mariborsko nadškofijo, še posebej pa je to praznik za občestvo, ki se v stolnici redno zbira ob oltarju in najde tukaj svoj dom.

Po stolnici, ki je osrednja cerkev v naši nadškofiji, doživljamo in čutimo naše vraščanje in povezanost z vesoljno Cerkvijo. Vsi smo udje enega Kristusovega telesa, zato tukaj molimo drug za drugega in si z darovi pomagamo, da bi se Božje kraljestvo veselja, pravičnosti, miru in ljubezni, vedno bolj širilo ter v vsej polnosti zaživel med nami.

Misijonska nedelja, ki jo obhajamo, nas spodbuja, da bi bili v duhovni povezanosti s kristjani po vsem svetu. Vir te povezanosti je Sveti Duh, ki vsem podarja moč in modrost, da lahko veselo oznanilo Jezusa Kristusa ponese tja, kjer za to oznanilo še niso slišali, ali pa so nanj morda pozabili. Danes imamo v mislih vse misijonarke in misijonarje. Podprimo jih z molitvijo, pa tudi materialno, da se bo po njihovem oznanjevanju in darovanju razširjalo Božje kraljestvo in se bo s tem rojeval svet, ki bo bolj pravičen in solidaren.

Izročimo vsa svoja prizadevanja Marijinemu varstvu, ona ki je podoba ponižnega in veselega oznanjevanja evangelija naj nam pomaga, da bi svoje poslanstvo razumeli kot ponižno in veselo služenje, da bi naša stolnica in naše cerkve vedno bolj postajale kraji molitve in kraji, kjer bi se čutili sprejete in nagovorjene. Misijonska zavest nas vabi, naj ne mislimo samo na domač kraj ali na našo malo Slovenijo, ampak ves svet, še posebej pa tiste kraje, kjer delujejo naše misijonarke in misijonarji. Posebej pa, naj bo poslanstvo nas kristjanov v sodobnem svetu **Karitas – ljubezen**. V tem smislu naj tudi naša Nadškofijska Karitas ostane tudi v prihodnje znamenje Božje dobrote in Božjega usmiljenja, da bo prinašala plamen upanja in toplino Božje ljubezni! Amen

msg. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit